

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของทัศนคติ

ได้มีผู้ให้ความหมายของคำว่า "ทัศนคติ" ไว้หลายความหมายด้วยกัน เป็นต้นว่า

แอนน์ อนาสตาซี (Anne Anastasi 1976: 543) กล่าวว่า ทัศนคติ หมายถึงความโน้มเอียงที่จะแสดงออกในทางที่ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นต้นว่า กลุ่มชน ประเพณีหรือสภาพการณ์ต่าง ๆ

จี คับบลิว ออลพอร์ต (G.W. Allport, quoted in Robert M. Gagné 1977: 231) ให้ความหมายว่า ทัศนคติ คือ สภาวะความพร้อมของจิตและประสาทอันเกิดจากประสบการณ์ ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดทิศทางการตอบสนองของบุคคลที่มีต่อวัตถุหรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง

บี อาร์ เฮร์เกนเฮน (B.R. Hergenhahn 1980: 189) กล่าวว่าทัศนคติ หมายถึง ความโน้มเอียงที่เกิดจากการเรียนรู้ในอันที่จะตอบสนองต่อวัตถุหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ในทางใดทางหนึ่งโดยเฉพาะ ทัศนคติเป็นสิ่งที่ เป็นผลมาจากความรู้สึก

เฟรคเคอริก เอช แคนเฟอร์ และอาร์โนลด์ พี โกลด์สไตน์ (Frederick H. Kanfer and Arnold P. Goldstein 1980: 59) กล่าวว่า ทัศนคติคือ ความโน้มเอียงอันเป็นผลมาจากการผสมผสานระหว่างความคิด ความรู้สึกและประสบการณ์ของบุคคลที่จะตอบสนองในทางที่พึงปรารถนาหรือไม่พึงปรารถนาต่อบุคคลอื่น กลุ่มบุคคล ความคิด วัตถุหรือสถานการณ์ใด ๆ โดยเฉพาะ

สตีเฟน พี 롭บินส์ (Stephen P. Robbins 1983: 55) ให้ความหมายว่า ทัศนคติคือ การประเมินวัตถุ บุคคลหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ในทางที่พึงปรารถนาหรือไม่พึงปรารถนา ซึ่งจะแสดงถึงการที่บุคคลมีความรู้สึกต่อบุคคลหรือสิ่งต่าง ๆ นั้น

วิลเลียม เอ เมอเรนส์ และเออวิน เจ เลแมน (William A. Mehrens and Irvin J. Lehmann 1984: 238) กล่าวว่า ทักษะคือ รูปแบบของความรู้สึกหรือพฤติกรรมที่บุคคลมีความโน้มเอียงที่จะตอบสนองต่อวัตถุทางสังคม

นอกจากคำว่า "ทัศนคติ" แล้ว ยังมีคำอีกคำหนึ่งที่มีใช้ควบคู่กันไปคือ คำว่า "แรงจูงใจ" ซึ่งมีผู้ให้ความหมายของคำทั้งสองไว้ดังนี้

เลอง เอ จาโคโบวิทส์ (Leon A. Jakobovits 1971: 243) อธิบายความหมายของทัศนคติว่า หมายถึง ความสนใจซึ่งเป็นสภาวะจากแรงผลักดันภายในตัวบุคคล หรือหมายถึงความรู้สึกเห็นด้วยหรือเป็นปฏิปักษ์ต่อสิ่งนั้น ๆ ส่วนแรงจูงใจ หมายถึง สภาวะที่บุคคลนั้นอาจไม่มีความสนใจ แต่มีแรงผลักดันที่เกิดจากภายนอก หรืออาจหมายถึง สิ่งที่ทำให้เกิดความพึงพอใจหรือเต็มใจที่จะใช้ความพยายามต่องานนั้น

ชาลส์ อาร์ แฮนค็อก (Charles R. Hancock 1972: 127) กล่าวว่า ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกไม่ว่าจะเป็นไปในทางบวกหรือลบ ส่วนแรงจูงใจ หมายถึง ความเต็มใจของบุคคลที่จะใช้ความพยายามในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ดักลาส เอช บราวน์ (Douglas H. Brown 1980: 114) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบหนึ่งของทัศนคติ

จากคำอธิบายข้างต้นแสดงให้เห็นว่าทั้งทัศนคติและแรงจูงใจต่างก็เป็นองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ (Affective factors) ที่มีผลต่อการกระทำและความสำเร็จในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

นอกจากทัศนคติและแรงจูงใจแล้ว เลอง เอ จาโคโบวิทส์ (Leon A. Jakobovits 1971: 243) ยังได้กล่าวถึงคำอีกคำหนึ่งซึ่งมีความหมายในทำนองเดียวกันคือ ความอดุสสาหะ (Perseverance) โดยหมายถึง เวลาที่บุคคลอุทิศให้กับการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างจริงจัง

ทัศนคติต่อการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

ในสมัยก่อนนั้นการเรียนการสอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศมักจะคำนึงถึงความสำคัญของทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาไม่มากนัก เนื่องจากในการเรียนการสอนภาษามักจะมุ่งเน้นไปในด้านความรู้ทฤษฎีและสื่อการเรียนการสอนมาใช้ เช่น

ความรู้ด้านภาษาศาสตร์ การใช้ห้องปฏิบัติการภาษา เป็นต้น (Alfred N. Smith 1971: 82) ทักษะที่คิดต่อการเรียนภาษาเป็นองค์ประกอบเบื้องต้นอันสำคัญในการเรียนภาษาขั้นต่อไป ทักษะหรือความรู้ที่เลือกชอบหรือไม่ชอบที่จะเรียนภาษาของผู้เรียนเป็นสิ่งที่สามารถเรียนรู้หรือทำให้เกิดขึ้นได้

โรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ และวอลเลส อี แลมเบิร์ต (Robert C. Gardner and Wallace E. Lambert 1972: 20) กล่าวว่า ทักษะและแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาที่สอง และมีความสัมพันธ์ในลักษณะที่เป็นอิสระจากความถนัดและสติปัญญา นอกจากนั้นลักษณะทักษะจะมีการพัฒนามาตั้งแต่นั้นในกรอบครีวของผู้เรียน กล่าวคือ มีการพัฒนามาก่อนที่ผู้เรียนจะมีการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียน ผู้เรียนจะมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาถ้าผู้เรียนมีทัศนคติในทางบวกต่อภาษานั้นและใช้ความพยายามที่จะเรียนภาษา รวมทั้งมีทัศนคติในทางบวกต่อกลุ่มชนที่ใช้ภาษานั้นด้วย

โรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ และวอลเลส อี แลมเบิร์ต ได้แบ่งทัศนคติต่อการเรียนภาษาที่สองออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษา

(Integrative Attitude) ทัศนคติประเภทนี้จะแสดงถึงความเต็มใจหรือความต้องการของผู้เรียนภาษาที่จะเป็นเหมือนสมาชิกอื่น ๆ ของกลุ่มชนที่ใช้ภาษานั้น และเป็นความต้องการที่จะเกี่ยวข้องกับติดต่อกับกลุ่มชนนั้น (The desire of the learner to be like valued members of the community that speak the target language.)

2. ทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์ (Instrumental Attitude)

ทัศนคติประเภทนี้แสดงถึงความต้องการของผู้เรียนภาษาในอันที่จะนำภาษาไปใช้ประโยชน์ในก้านต่าง ๆ แต่อาจไม่มีความต้องการที่จะเกี่ยวข้องกับทางสังคมหรือเป็นสมาชิกของกลุ่มชนที่ใช้ภาษานั้น (The desire to achieve proficiency in the target language for utilitarian or practical reasons.)

ดักลาส เฮช บราวน์ (Douglas H. Brown 1980: 115) กล่าวว่า ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองถ้าผู้เรียนมีทัศนคติเพื่อต้องการ

ให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษาหรือทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ในการเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นโดยปกติปรากฏว่าทัศนคติต่อการเรียนภาษาทั้งสองลักษณะไม่โต้แย้งจากกันโดยอิสระอย่างชัดเจน แต่จะมีการผสมผสานกลมกลืนกันไป

โรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ (Robert C. Gardner 1974: 45) กล่าวว่าในการเรียนรู้ภาษาที่สองนั้น ทัศนคติและแรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาในระยะแรก ๆ แต่เมื่อผู้เรียนมีความรู้และความสามารถทางภาษาเพิ่มมากขึ้น ความถนัดและสติปัญญาจะมีบทบาทต่อการเรียนรู้ภาษามากขึ้น นอกจากนั้น เอเลน เอ็ม เดสโรเชอส์, พี ซี สมิท และโรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ (Alain M. Desrochers, P.C. Smythe, and Robert C. Gardner, quoted in Oller 1977: 174) ยังกล่าวเพิ่มเติมว่า ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาที่สองนั้นจะเพิ่มขึ้น ถ้ามีการเพิ่มระยะเวลาที่ใช้ในการเรียนภาษา และโรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ (Robert C. Gardner, quoted in Oller 1977: 175) ยังได้ศึกษาพบว่า ทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สองมีความสัมพันธ์กับการออกกลางคันในการเรียนภาษาที่สองมากกว่าความถนัด

สตีเฟน ดี เครเชน (Stephen D. Krashen 1981: 23) กล่าวว่าทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์จะส่งผลให้ผู้เรียนต้องการเกี่ยวข้องกับกลุ่มชนเจ้าของภาษาเพียงเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์บางอย่างเท่านั้น และเมื่อบรรลุวัตถุประสงค์แล้วความต้องการของผู้เรียนในอันที่จะเรียนรู้ภาษานั้นอาจจะสิ้นสุดลง หรือผู้เรียนอาจต้องการเรียนภาษาเพียงแง่ใจแง่หนึ่งเท่าที่จำเป็นเท่านั้น นอกจากนั้นเขายังกล่าวว่า ทัศนคติและความถนัดทางภาษาต่างมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง แต่องค์ประกอบทั้งสองนี้ไม่มีความเกี่ยวข้องกัน ทั้งนี้เพราะผู้เรียนอาจมีความถนัดสูงแต่มีทัศนคติในทางลบ หรือมีความถนัดต่ำแต่มีทัศนคติต่อภาษานั้นในทางบวกก็ได้

เบอร์นาร์ค สปอลสกี (Bernard Spolsky 1969: 272) กล่าวว่าองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นประกอบด้วยทัศนคติ วิธีสอน อายุของผู้เรียนและความถนัด ในทำนองเดียวกัน จอห์น บี แครโรล (John B. Carroll,

quoted in Grittner 1975: 2) ได้กล่าวว่า นอกจากทัศนคติของผู้เรียนจะเป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศแล้วยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอีกคือ ระดับสติปัญญา ความอดสาเหในการเรียน วิธีการสอน และโอกาสในการเรียนรู้หรือใช้ภาษา

เลอง เอ จาโคโบวิทส์ (Leon A. Jakobovits 1971: 98) ได้ศึกษาวิจัยพบว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ อาจจะจัดสัดส่วนได้ดังนี้คือ

1. ความถนัด	ร้อยละ	33	✱✱✱
2. ความอดสาเหและแรงจูงใจ	ร้อยละ	33	
3. สติปัญญา	ร้อยละ	20	
4. องค์ประกอบอื่น ๆ	ร้อยละ	14	

โรเบิร์ต ซี การ์กเนอร์ และวอลเลส อี แลมเบิร์ต (Robert C. Gardner and Wallace E. Lambert, quoted in Krashen 1981: 26) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับการเรียนภาษาที่สองพบว่า ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองต้องมีลักษณะที่สามารถปรับปรุงพฤติกรรมของตนให้เข้ากับวัฒนธรรมของกลุ่มชนเจ้าของภาษาได้ เนื่องจากทัศนคติที่มีต่อเจ้าของภาษาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษานั้น และแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สองเป็นผลอันเกิดจากการมีทัศนคติที่ดีต่อเจ้าของภาษาและต่อการเรียนภาษานั้น ถ้าพิจารณาเปรียบเทียบระหว่างทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษากับทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์พบว่า จะสามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สองกับผู้เรียนที่มีทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษาได้ง่ายกว่าผู้เรียนที่มีทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์ ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนที่มีทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษานั้นส่วนใหญ่มีความตั้งใจและใช้ความพยายามในการเรียนภาษาที่สองค่อนข้างยาวกว่า (Long-term effort) นอกจากนั้นยังพบว่าทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษามีความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative skills) ในขณะที่ความถนัดทางภาษาที่มีความสำคัญต่อทักษะ

การเรียนภาษาที่สองจากการเรียนการสอนโดยตรงในชั้นเรียน

สติเฟน ดี เกรเซน (Stephen D. Krashen, quoted in Bialystok and Fröhlich 1978: 329) กล่าวว่า ทักษะที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาในลักษณะที่ผู้เรียนอาจไม่จำเป็นต้องใช้สติปัญญาในการเรียนรู้ภาษา แต่จะเกี่ยวข้องกับการใช้ความรู้สึกในการเรียนภาษา (Unconscious assimilation) ส่วนความถนัดมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาที่สองแบบพิธีการ (Formal language learning) อันเป็นการเรียนรู้ในค้ำตัวภาษา (Linguistic knowledge) โดยที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ทั้งความรู้สึกและสติปัญญาในการเรียนรู้ภาษานั้น (Conscious knowledge)

นอกจากนั้นสติเฟน ดี เกรเซน (Stephen D. Krashen 1981: 23) ยังได้กล่าวว่า ทักษะของผู้เรียนที่มีต่อชั้นเรียนและครูผู้สอนมีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ภาษาที่สอง กล่าวคือ ผู้เรียนที่มีความรู้สึกว่าการเรียนภาษาในชั้นเรียนมีความสนุกสนาน และมีความรู้สึกชอบผู้สอน จะส่งผลให้ผู้เรียนใช้ความพยายามในการเรียนภาษานั้นมากยิ่งขึ้น ถ้าผู้เรียนประสบความสำเร็จในการนำภาษาไปใช้ประโยชน์และเกิดขึ้นบ่อยครั้ง จะทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์ในการเรียนรู้ภาษามากยิ่งขึ้น ส่วนทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษาโดยปกติมีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ภาษาที่สองเฉพาะในสภาพที่ผู้เรียนจำเป็นต้องปรับตนเองให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษาเท่านั้น

อัลเฟรด เอ็น สมิท (Alfred N. Smith 1971: 84) กล่าวว่า ครูผู้สอนผู้แนะแนว พ่อแม่ผู้ปกครองและสังคมมีอิทธิพลต่อทัศนคติในการเรียนภาษาของผู้เรียน เช่น ผู้เรียนที่มีพ่อแม่ที่ไ้รับประสบการณ์ที่ไม่ดีในการเรียนภาษามาก่อน อาจทำให้พ่อแม่มีแนวคิดที่ไม่สนับสนุนการเรียนภาษานั้นของผู้เรียน

เอเลน โกลเบิร์ก มัชนิค และเดวิด อี วูฟ (Arlene Goldberg Muchnick and David E. Wolfe 1982: 263) ได้ศึกษาพบว่า ทักษะและแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาที่สองมีความสัมพันธ์กับทักษะภาษาเฉพาะอย่าง กล่าวคือ ผู้เรียนที่มีทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์ โดยทั่วไปมักจะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สองค้ำนวนไวยากรณ์และคำศัพท์มากกว่าผู้เรียนที่มีทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษา และผู้เรียนที่มีทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิก

ของกลุ่มชนเจ้าของภาษามักจะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษากันการออกเสียงให้เหมือนเจ้าของภาษา และมีความสามารถในการใช้ภาษาติดต่อสื่อสารมากกว่าผู้เรียนที่มีทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์

โรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ (Robert C. Gardner 1973: 244-245) ได้สรุปความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับการเรียนรู้ภาษาที่สองไว้ดังนี้ คือ

1. ลักษณะทัศนคติและแรงจูงใจของผู้เรียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาที่สอง

2. ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งในที่นี้หมายถึงผู้เรียนที่สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไคนั้น จะต้องเป็นผู้ที่มีทัศนคติและแรงจูงใจที่จะปรับตนเองให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษานั้น

3. ทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษา เป็นผลอันเกิดจากลักษณะทัศนคติที่ผู้เรียนภาษาที่สองได้รับตั้งแต่ที่บ้าน และมีการส่งเสริมโดยพ่อแม่และสิ่งแวดล้อม

4. การเรียนรู้ภาษาที่สองจะเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้พฤติกรรมของสังคมเจ้าของภาษา ดังนั้นผู้เรียนอาจจะประสบปัญหาในด้านความขัดแย้งระหว่างวัฒนธรรมของสังคมของผู้เรียนเองกับวัฒนธรรมของสังคมเจ้าของภาษา

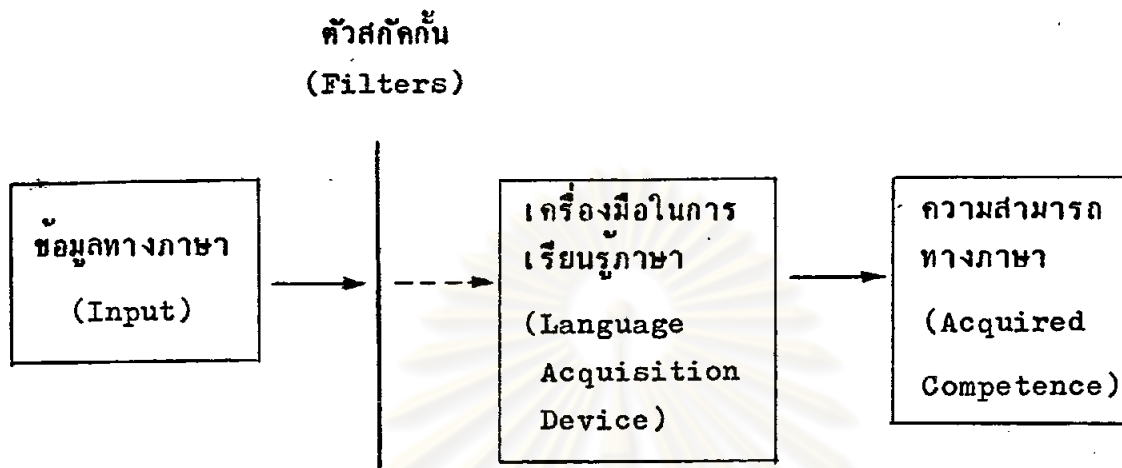
นอกจากนั้นสตีเฟน ดี เกรเชน (Stephen D. Krashen 1981: 21) ได้กล่าวสรุปว่า ทัศนคติเป็นองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ภาษาที่สองดังนี้ คือ

1. ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษา โดยเป็นองค์ประกอบในการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความต้องการที่จะใช้ภาษาติดต่อกับเจ้าของภาษาหรือยอมรับในอันที่จะเรียนรู้ภาษานั้น

2. ส่งเสริมให้ผู้เรียนนำภาษานั้นไปใช้ประโยชน์ โดยที่ผู้เรียนจำเป็นต้องเข้าใจภาษาและสามารถใช้ภาษานั้นได้อย่างถูกต้อง

ในการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้นมีสิ่งกีดขวางหรือตัวสกัดกั้นด้านความรู้สึกลหรือเจตคติหลายอย่าง เป็นต้นว่า ทัศนคติหรือสภาพอารมณ์ที่ไม่ดี ซึ่งสตีเฟน ดี เกรเชน (Stephen D. Krashen) เรียก "ตัวสกัดกั้น" นี้ว่า 'Filter' ทัศนคติจึงเป็นองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ภาษาที่สอง ในอันที่จะเป็นสิ่งที่ทำให้

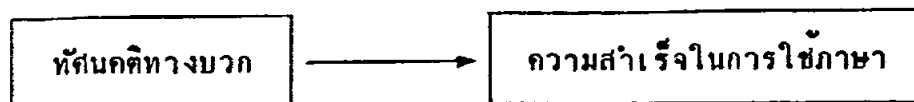
ตัวสกัดกั้นค่านเจตคติมีน้อยลง ดังแสดงรายละเอียดในแผนภูมิต่อไปนี้ (Krashen 1982: 202)

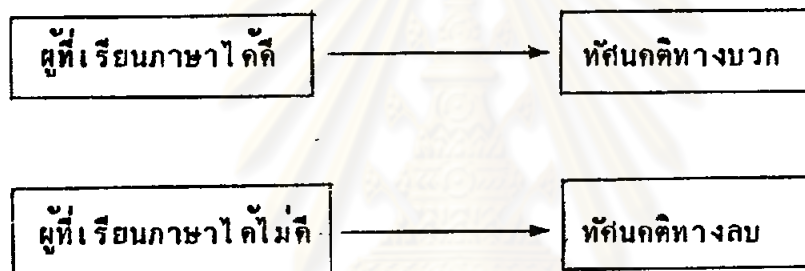
ดังนั้นสตีเฟน ที. เกรเชน จึงได้ตั้งสมมติฐานที่เรียกว่า "สมมติฐานข้อมูลทางภาษา (Input Hypothesis)" โดยกล่าวว่า "ตัวสกัดกั้นค่านเจตคติเป็นสิ่งที่กีดขวางการเรียนรู้ข้อมูลทางภาษา" หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า ผู้เรียนจะไม่สามารถเรียนรู้หรือเข้าใจข้อมูลทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถ้าผู้เรียนมีตัวสกัดกั้นค่านเจตคติ ผู้เรียนจำเป็นต้องมีทัศนคติที่พึงปรารถนาต่อการเรียนภาษา ทั้งนี้เพื่อลดตัวสกัดกั้นค่านเจตคติให้น้อยลง และส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ภาษานั้น นอกจากนี้เฮ็ช ซี. ดูเลย์ และเอ็ม. เบิร์ต (H.C. Dulay and M. Burt, quoted in Kanchana Prapphal and Oller 1982: 78) ยังกล่าวเพิ่มเติมว่า ทัศนคติที่ไม่พึงปรารถนาต่อการเรียนภาษาที่สองถือว่าเป็นตัวสกัดกั้นค่านเจตคติทางสังคม

จากแนวคิดที่ว่าทัศนคติมีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้น ได้มีผู้เสนอแบบจำลองความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศไว้ดังนี้

โรเบิร์ต ซี. การ์ดเนอร์ และวอลเลซ อี. แลมเบิร์ต (Robert C. Gardner and Wallace E. Lambert 1959: 266-272) ได้ตั้งสมมติฐานว่า ความรู้สึกที่ดีต่อเจ้าของภาษาจะเป็นผลให้เกิดการเรียนรู้ภาษานั้นได้เร็วและง่ายขึ้น จึงได้เสนอแบบจำลองแสดงความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษา ดังนี้

เอส ซาวิกนอน (S. Savignon 1972: 24) ได้เสนอแบบจำลองที่ตรงข้ามกับแบบจำลองของโรเบิร์ต ซี การ์ตเนอร์ และวอลเลส อี แลมเบิร์ต โดยมีความเห็นว่าเป็นตัวกำหนดทัศนคติ กล่าวคือ ผู้เรียนที่เรียนภาษาได้ดีจะเกิดทัศนคติในทางบวกต่อภาษา และผู้เรียนภาษาไม่ได้ผลก็จะเกิดทัศนคติในทางลบต่อการเรียนภาษานั้น

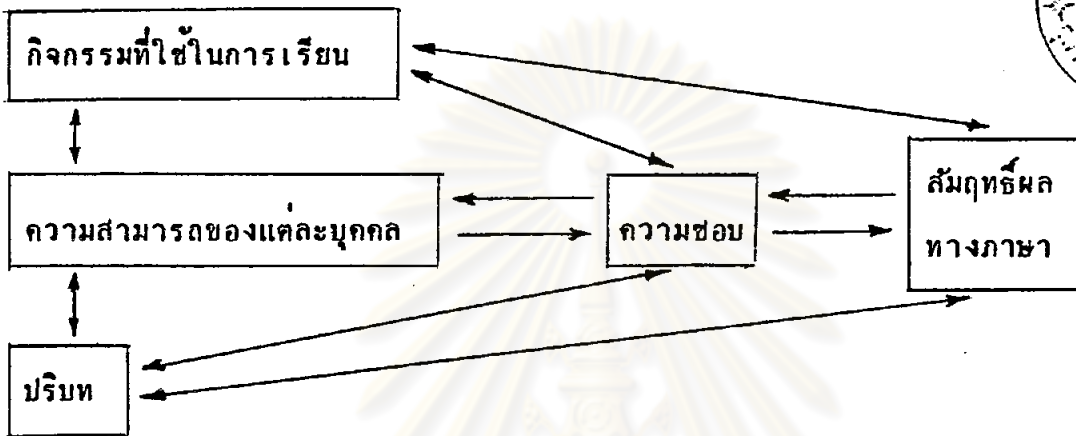
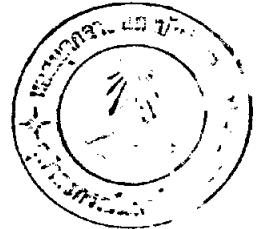

นอกจากนั้นยังมีผู้เสนอแนวคิดสนับสนุนแบบจำลองของเอส ซาวิกนอน เป็นต้นว่า แคลร์ เบอร์สตอล (Clare Burstall 1975: 7) ซึ่งกล่าวว่าทัศนคติในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นผลมาจากอิทธิพลของประสบการณ์ในการประสบความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนภาษาต่างประเทศ

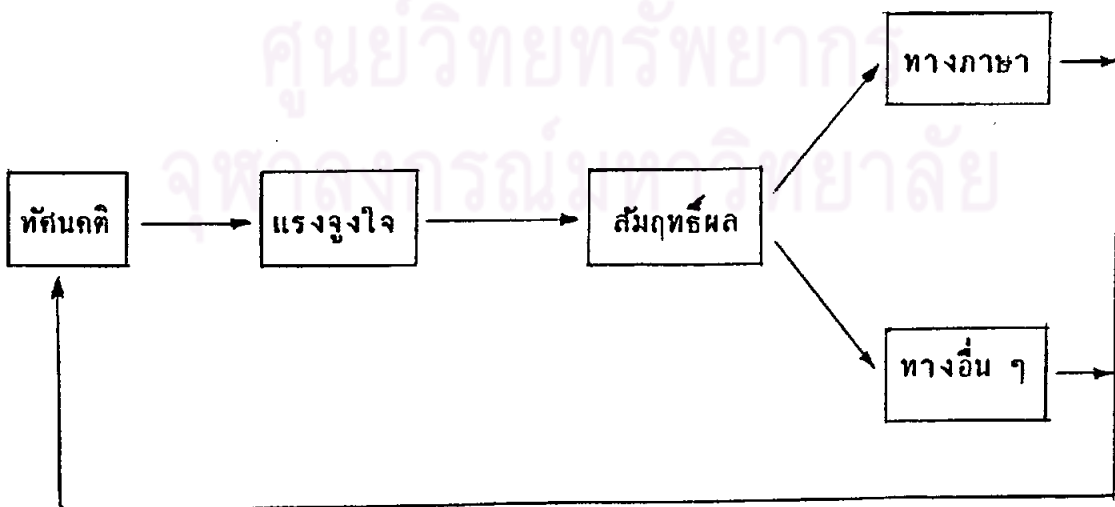
แนนซี บาชแมน (Nancy Bachmann, quoted in Oller 1977: 178) ได้กล่าวว่า การที่ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาหรือสามารถเรียนรู้ภาษาได้อย่างรวดเร็ว จะส่งผลให้ผู้เรียนมีทัศนคติในทางบวก ขณะเดียวกันถ้าผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาหรือเรียนภาษาได้ช้า จะส่งผลให้ผู้เรียนมีทัศนคติในทางลบต่อการเรียนภาษานั้น

จอห์น คัมบิว ออลเลอร์, อัทเชอร์, แอคตัน, อาเธอร์ และกีโอรา (John W. Oller, Upshur, Acton, Arthur and Guiora อ้างถึงในอัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ 2524: 21) ต่างก็เสนอว่า ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับการเรียนภาษา

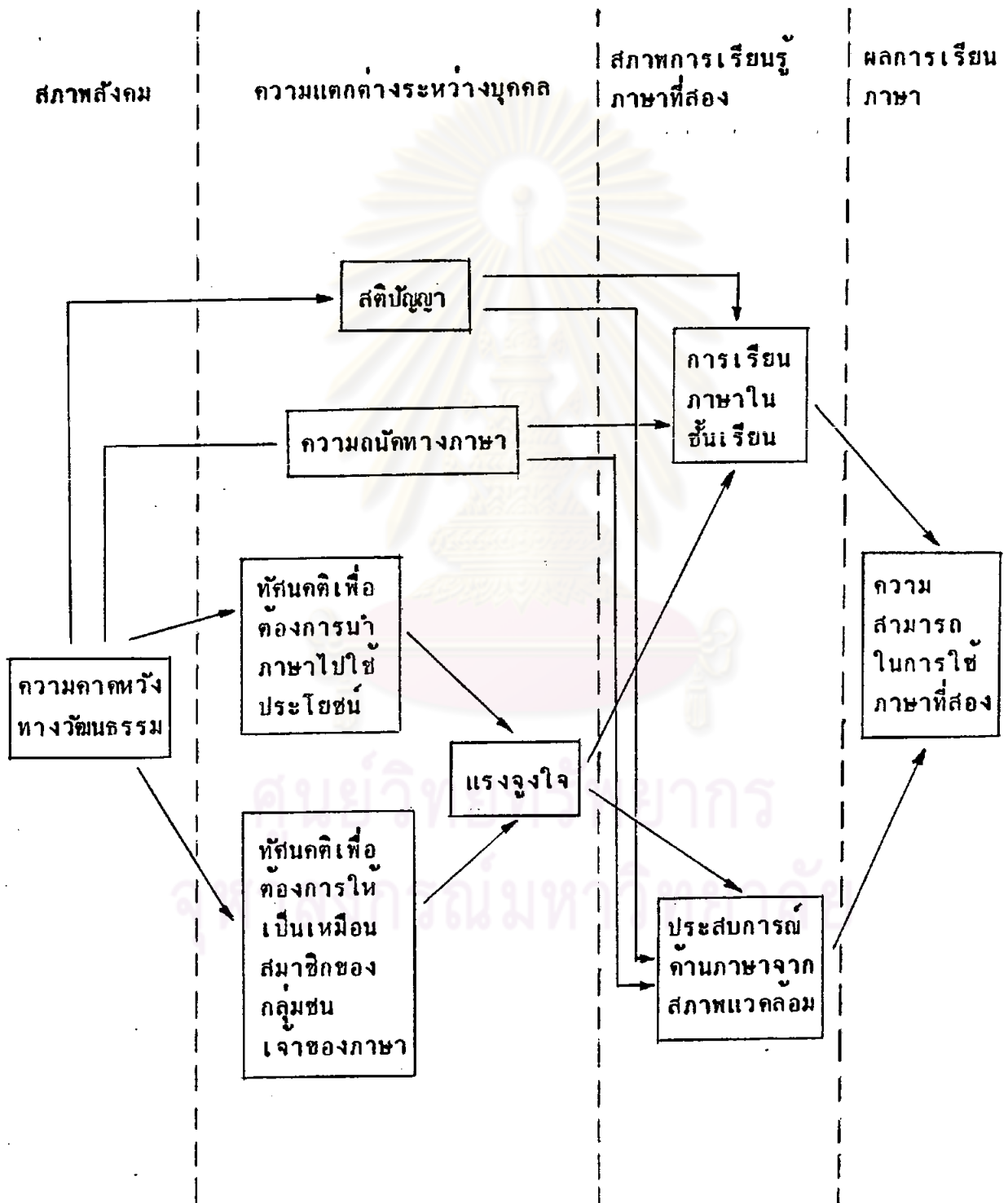
ต่างประเทศนั้น อาจเป็นความสัมพันธ์ในลักษณะสองทิศทาง (Bidirection) มากกว่า
 ในแนวตรงและอาจเป็นความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงได้ ไม่คงที่แน่นอน จะขึ้นอยู่กับบุคคล
 สิ่งแวดล้อมและกิจกรรมที่ใช้ในการเรียน และได้เสนอแบบจำลองของความสัมพันธ์ไว้
 ดังนี้

โรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ (Robert C. Gardner, quoted in Kanchana Prapphal 1981: 25) ได้เสนอว่า อาจมีความสัมพันธ์กันในทางอ้อมระหว่าง
 ทักษะกับความสำเร็จในการเรียนภาษา กล่าวคือ ทักษะที่ดีจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนภาษา
 ได้สำเร็จ และความสำเร็จในการเรียนภาษานี้จะช่วยส่งผลย้อนกลับไปสู่ทักษะของ
 ผู้เรียนด้วย ตามแบบจำลองดังนี้

นอกจากนั้นโรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ และคณะ (Robert C. Gardner, et al., quoted in Schumann 1975: 216) ยังได้เสนอแบบจำลองความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและองค์ประกอบอื่น ๆ กับความสามารถในการใช้ภาษาที่สองดังนี้

งานวิจัยในต่างประเทศ

ไคมีผู้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ในต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ซึ่งอาจสรุปงานวิจัยดังกล่าวเป็นหมวดหมู่ไคดังนี้ คือ งานวิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ งานวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ และงานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

ก. งานวิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

มอสซี อนิสเฟล และวอลเลส อี แลมเบิร์ต (Moshe Anisfeld and Wallace E. Lambert, quoted in Gardner and Lambert 1972: 217-227) ได้ทำการศึกษาวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชาวยิว (Jewish) ที่กำลังเรียนภาษาฮีบรู (Hebrew) เป็นภาษาที่สองในเมืองมอนทรีล (Montreal) ผลการวิจัยปรากฏว่า ทัศนคติและความสามารถในการอ่านสติปัญญา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาฮีบรูเป็นภาษาที่สอง

กรรณภาทิพย์พิไล ธิวานันต์ธรรมพิไล และพี แอล บาบ่า (Kanapathipillai Theivananthampillai and T.L. Baba 1984: 50-63) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับบทบาทของทัศนคติ สติปัญญาและความถนัดในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่สองของนักเรียนเกรด 11 ในเกาะฟีจี (Fiji) จำนวน 297 คน พบว่า องค์ประกอบในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษเรียงลำดับดังนี้ คือ สติปัญญา ($r = 0.33, p < .01$) ความถนัด ($r = 0.21, p < .01$) ทัศนคติและแรงจูงใจ ($r = 0.10, p < .05$)

ข. งานวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

โรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ และอี เอช ซานโตส (Robert C. Gardner and E.H. Santos 1970) ได้ทำการศึกษาวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนในประเทศฟิลิปปินส์ ซึ่งเป็นประเทศที่มีการพูดภาษาพื้นเมืองหลายภาษา และใช้ภาษา

อังกฤษเป็นภาษาราชการ ผลการวิจัยปรากฏว่าผู้เรียนที่มีทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์มีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าผู้เรียนที่มีทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษา

ธีโอดอร์ เอ็ช มูเอลเลอร์ (Theodore H. Mueller 1971: 290-297) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเรียนภาษาฝรั่งเศสของนักศึกษามหาวิทยาลัย เกนทักกี (Kentucky University) จำนวน 375 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์ โดยเฉพาะประโยชน์ของภาษาฝรั่งเศสในด้านการศึกษาและการหางานทำ และจากการศึกษาเปรียบเทียบพบว่า นักศึกษาที่มีทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษาหรือทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่งมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาฝรั่งเศสสูงกว่านักศึกษาที่มีทัศนคติต่อการเรียนภาษาเพียงเพื่อเป็นวิชาเรียนวิชาหนึ่งเท่านั้น ซึ่งผลการวิจัยนี้ได้สนับสนุนผลการวิจัยของโรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ และวอลเลซ อี แลมเบิร์ต (Robert C. Gardner and Wallace E. Lambert) ที่ว่า ทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษาหรือทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนรู้ภาษาที่สอง

อากูรี-การาสโก ออสกา (Aguirre-Carrasco Oscar 1974: 5465-A) ได้ศึกษาวิจัยเพื่อทดสอบว่าผู้เรียนที่มีทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษาจะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาสูงกว่าผู้เรียนที่มีทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์หรือไม่ โดยทำการศึกษากับนักศึกษาชาวสเปนที่เรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 74 คน เป็นนักศึกษาทั้งในระดับปริญญาตรีและต่ำกว่าปริญญาตรี ผลการวิจัยพบว่า ไม่สามารถสรุปได้ว่าผู้เรียนที่มีทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษามีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าผู้เรียนที่มีทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์ เนื่องจากผู้เรียนที่มีทัศนคติทั้งสองประเภทสามารถทำคะแนนในการทดสอบได้ใกล้เคียงกัน

โลเนน แกรนเนรี เซอร์ค (Lonaine Granieri Heard 1976: 4351-A) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับลักษณะทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาระดับวิทยาลัยในรัฐชิคาโก (Chicago) จำนวน 264 คน

โดยศึกษาเปรียบเทียบระหว่างนักศึกษาที่ต้องการเรียนกับนักศึกษาที่ไม่ต้องการเรียนภาษาต่างประเทศต่อไป ผลการวิจัยพบว่า ทักษะคิดและแรงจูงใจในการเรียนภาษา ประสพการณ์เดิม วิธีการสอนของครูและความสามารถที่คาดหวังในการเรียนภาษา ต่างประเทศ เป็นตัวทำนายระดับความต้องการในการเรียนภาษาต่างประเทศต่อไป ของนักศึกษา และพบว่าถ้าผู้สอนให้ความสนใจเกี่ยวกับลักษณะทักษะคิด แรงจูงใจและ จุดมุ่งหมายของนักศึกษาในการเรียนภาษาต่างประเทศ และให้นักศึกษาได้ทราบถึง องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาต่างประเทศดังกล่าว จะส่งผลให้ผู้เรียนมีความต้องการที่จะเรียนภาษาต่างประเทศต่อไป

อาร์ สุบรามานีเยม (R. Subramaniam 1976) ได้ทำการศึกษาวิจัย เกี่ยวกับบทบาทของทักษะคิดและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของ นักเรียนเกรด 5 (Fifth form) ในประเทศมาเลเซีย พบว่า นักเรียนที่มีทักษะคิดที่ดี และมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงจะมีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่มีทักษะคิดไม่ดีหรือมีแรงจูงใจต่ำ สรุปได้ว่าทักษะคิดและแรงจูงใจเป็น องค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของกลุ่มตัวอย่าง

เดวิด เอเลน เบคฟอร์ด (David Allen Bedford 1977: 4921-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาว่าการให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษาในระยะแรกของการเรียนภาษาจะเป็นการพัฒนาความสามารถในการเรียนภาษาหรือไม่ และเพื่อทดสอบแนวคิดที่ว่าทักษะคิดเพื่อต้องการให้เป็นเหมือน สมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษา (Integrative Attitude) มีส่วนช่วยส่งเสริม ทักษะการใช้ภาษาในการสนทนา โดยทำการทดลองศึกษากับนักศึกษาระดับวิทยาลัยใน ประเทศสเปน จำนวน 18 ห้องเรียน แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกให้มีความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ของประเทศสเปนและสหรัฐอเมริกา กลุ่มที่สองให้มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาวลาตินอเมริกัน ผลการวิจัยปรากฏว่า ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษา และ ทักษะคิดต่อการเรียนภาษาของทั้งสองกลุ่มตัวอย่าง

นีล ฟรานซิส คาวานอฟ (Neal Francis Cavanaugh 1977: 674-A)

ไต่ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียนที่อยู่ในสังคมแบบภาษาเดียว (Monolingual community) เปรียบเทียบกับการศึกษาวิจัยของโรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ และวอลเลส อี แลมเบิร์ต (Robert C. Gardner and Wallace E. Lambert) ที่ทำการศึกษากับผู้เรียนชาวแคนาดาที่อยู่ในสังคมแบบสองภาษา (Bilingual community) โดยทำการศึกษาวิจัยกับนักเรียนในรัฐแคลิฟอร์เนีย จำนวน 171 คน เป็นนักเรียนที่ใช้ภาษาและมีรูปแบบวัฒนธรรมเป็นอย่างเดียวกัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ (60%) มีทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์ นักเรียนชายมีทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์มากกว่านักเรียนหญิง และพบว่าผู้เรียนที่อยู่ในสังคมแบบสองภาษาส่วนใหญ่ให้ความสำคัญด้านทักษะการพูดมากที่สุด ส่วนผู้เรียนที่อยู่ในสังคมแบบภาษาเดียวให้ความสำคัญต่อทักษะภาษาทั้งสี่ทักษะเท่า ๆ กัน

สแตนเลย์ โรเจอร์ ฮอลล์ (Standley Roger Hall 1977: 136-A)

ไต่ทำการวิจัยเพื่อศึกษาเปรียบเทียบว่าผู้เรียนที่มีความรู้หรือประสบการณ์ในการเรียนภาษามาก่อนในระดับมัธยมศึกษากับผู้เรียนที่เรียนภาษาเป็นครั้งแรกในระดับวิทยาลัย จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาแตกต่างกันหรือไม่ และเพื่อศึกษาว่าผู้เรียนทั้งสองลักษณะมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาแตกต่างกันหรือไม่ โดยทำการศึกษาวิจัยกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศระดับวิทยาลัย ปีการศึกษา 1975-1976 ในรัฐแคลิฟอร์เนียทางใต้ จำนวน 4 แห่ง เป็นนักศึกษาทั้งสิ้น 482 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันในค่าผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.02 แต่พบว่านักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาต่างประเทศไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยได้สรุปว่าผู้เรียนที่ได้รับความรู้หรือประสบการณ์ทางภาษาในระดับมัศึกษามาก่อน มีโอกาสที่จะได้คะแนนในการเรียนภาษาดีกว่าผู้เรียนที่เรียนภาษาเป็นครั้งแรกในระดับวิทยาลัย แต่ความรู้หรือประสบการณ์ทางภาษาในระดับมัธยมศึกษาไม่มีผลต่อทัศนคติต่อการเรียนภาษาในระดับวิทยาลัยแต่อย่างใด

บัลธาซาร์ พอล ลิวอติ (Balthasar Paul Livoti 1977: 1943-A)

ไต่ศึกษาลักษณะทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในประเทศเปอโตริโก โดยทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนเกรด 5 และ 8 จำนวน 200 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนทั้งสองระดับมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษา

ที่สองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนชายและหญิงมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน และพบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษมีความสำคัญ เพราะช่วยให้ประสบความสำเร็จในด้านการเรียนและการหางานทำ

นิทซา ลาโด-เบริโอส (Nitza Llado-Berrios 1979: 7321-A)

ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในประเทศเปโตริโก โดยเปรียบเทียบนักเรียนที่อยู่ในเมืองกับในชนบท ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองไม่แตกต่างกัน นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นว่าการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นขึ้นอยู่กับระยะเวลาและความอดสาหัสในการสอนของครู ทัศนคติของนักเรียนคือวิธีการสอนและอุปกรณ์การเรียนการสอนไม่มีอิทธิพลโดยตรงต่อการเรียนภาษา นักเรียนอาจมีทัศนคติในทางลบต่อการเรียนภาษาอังกฤษหรือต่อครูผู้สอน แต่อาจมีทัศนคติที่ดีต่อประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษก็ได้

แอล กลิกส์แมน, โรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ และพี ซี สมิต (L. Glikzman, Robert C. Gardner, and P.C. Smythe 1982: 625-647) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาบทบาทของทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษา (Integrative Attitude) ในการเรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สองของนักเรียนเกรด 9, 10 และ 11 ในรัฐออนตาริโอ (Ontario) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบวัดทัศนคติและแบบสังเกตพฤติกรรมในการเรียนภาษา เพื่อศึกษาลักษณะการแสดงออกในการร่วมกิจกรรมในการเรียนภาษา โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างประชากรออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่มีและไม่มีทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษา ผลการวิจัยปรากฏว่า ผู้เรียนที่มีทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษามีแนวโน้มที่จะสมัครใจในการแสดงออกเพื่อตอบคำถามในชั้นเรียน และส่วนใหญ่จะตอบได้ถูกต้อง มีความพึงพอใจและมีความรู้สึกที่ตนเองประสบความสำเร็จในการร่วมกิจกรรมดังกล่าว ผู้วิจัยได้สรุปว่า ทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษามีบทบาทสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาที่สอง กล่าวคือ เป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนพยายามหาโอกาสที่จะพัฒนาความสามารถทางภาษา นอกจากนั้นทัศนคดียังเป็นสิ่งที่มีความเกี่ยวเนื่องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาเป็นระยะเวลานาน

แต่ระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอาจมากขึ้นหรือน้อยลงไปตามอิทธิพลของตัวแปรอื่น ๆ ดังนั้นผู้เรียนที่มีทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษาจะมีลักษณะที่กระตือรือร้นและใช้ความพยายามในการเรียนภาษาที่สอง และจะส่งผลให้มีความสามารถในการเรียนภาษาที่สองสูงด้วย

ก. งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับผลสัมฤทธิ์หรือความสามารถในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

โรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ และวอลเลส อี แลมเบิร์ต (Robert C. Gardner and Wallace E. Lambert) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับความสามารถในการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียนที่อาศัยอยู่ในสังคมที่มีลักษณะต่าง ๆ กันดังนี้

ในปี ค.ศ. 1959 โรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ และวอลเลส อี แลมเบิร์ต (Robert C. Gardner and Wallace E. Lambert 1959: 266) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและแรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สองของนักเรียนเกรด 11 ที่พูดภาษาอังกฤษและกำลังเรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง ในเมืองมอนทรีล (Montreal) จำนวน 75 คน ผลการวิจัยปรากฏว่าทัศนคติต่อการเรียนภาษาฝรั่งเศสและทัศนคติต่อชนชาติแคนาดาที่พูดภาษาฝรั่งเศสมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาฝรั่งเศส และพบว่านักเรียนที่มีทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษาประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาฝรั่งเศสมากกว่าผู้เรียนที่มีทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์

ต่อมาในปี ค.ศ. 1972 โรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ และวอลเลส อี แลมเบิร์ต (Robert C. Gardner and Wallace E. Lambert 1972: 30) ได้ทำการศึกษาวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชาวอเมริกันในรัฐหลุยเซียนา (Louisiana) จำนวน 96 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มาจากครอบครัวที่พูดเฉพาะภาษาอังกฤษและกำลังเรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง ผลการวิจัยปรากฏว่าทัศนคติและแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาฝรั่งเศส และผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาฝรั่งเศสส่วนใหญ่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์

ในปีเดียวกัน (ค.ศ.1972) เขาได้ทำการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชาวอเมริกันในเมืองเมน (Maine) ซึ่งกำลังเรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง จำนวน 75 คน ผลการวิจัยพบว่า ทักษะและแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาฝรั่งเศส นักเรียนที่มีทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาฝรั่งเศสสูง ทั้งนี้เนื่องจากสภาพสังคมของนักเรียนเป็นสังคมแบบสองภาษา (Bilingual) นักเรียนจึงต้องการเรียนภาษาเพื่อนำไปใช้ประโยชน์มากกว่า (Gardner and Lambert 1972: 38)

และในปีเดียวกันนี้เอง (ค.ศ.1972) เขาได้ทำการศึกษาวิจัยอีกครั้งหนึ่งกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนในเมืองคอนเน็คติคัท (Connecticut) จำนวน 142 คน เป็นนักเรียนที่มาจากสังคมที่มีวัฒนธรรมและภาษาเดียว (Monocultural and monolingual) ผลการวิจัยปรากฏว่า ทักษะและแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง และพบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่มีทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษา ทั้งนี้เนื่องจากสภาพสังคมของกลุ่มตัวอย่างให้โอกาสในการเรียนรู้ภาษาฝรั่งเศสและวัฒนธรรมฝรั่งเศสน้อย (Gardner and Lambert 1972: 46)

จากการศึกษาวิจัยของโรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ และวอลเลส อี แลมเบิร์ต ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้สรุปว่า ผู้เรียนที่มีทัศนคติที่ดีและมีแรงจูงใจสูงในการเรียนภาษาที่สองจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาที่สองสูงกว่า หรืออีกนัยหนึ่งทัศนคติและแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาที่สอง การวิจัยดังกล่าวได้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะสังคมแตกต่างกัน

นอกจากการศึกษาวิจัยของโรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์ และวอลเลส อี แลมเบิร์ต แล้ว ยังมีผู้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับความสามารถในการเรียนภาษาที่สองอีกดังนี้ คือ

วอลเลส อี แลมเบิร์ต และคณะ (Wallace E. Lambert, et al. 1963: 358) ได้ศึกษาวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยแมกิลล์ (McGill University) จำนวน 192 คน เป็นนักศึกษาที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็น

เวลา 6 สัปดาห์ แบ่งกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มผู้เรียนระดับพื้นฐานและระดับสูง ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มผู้เรียนระดับพื้นฐานส่วนใหญ่มีทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษา และทัศนคติมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาฝรั่งเศส ส่วนกลุ่มผู้เรียนระดับสูงส่วนใหญ่มีทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์

เบอร์นาร์ด สโพลสกี (Bernard Spolsky 1969: 272-273) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาต่างชาติที่กำลังศึกษาในประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ (80%) มีทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์ แต่พบว่าทัศนคติและแรงจูงใจไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

แอสมีน เอ็ม ลักมานิ (Yasmeen M. Lukmani 1972: 261-273) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักเรียนที่พูดภาษามาราठी (Marathi) ในเมืองบอมเบย์ ประเทศอินเดีย จำนวน 60 คน ผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ประโยชน์มากกว่าเพื่อต้องการให้ตนเองเป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษา

อับเดล วาเฮบ เอบบาชาร์ (Abdel Wahav Abbashar 1977: 2087-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาอิทธิพลของทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่พูดภาษาอาราบิก (Arabic) จำนวน 48 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยอินเดียนา (Indiana University, Bloomington) ทั้งในระดับปริญญาตรีและต่ำกว่าปริญญาตรี ผลการวิจัยปรากฏว่า ทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษาและทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตามจากการวิจัยพบว่า มีลักษณะทัศนคติบางอย่างเท่านั้นที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์

ในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นต้นว่า การส่งเสริมของผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ผู้วิจัยกล่าวว่าสาเหตุนี้เนื่องจากการวิจัยมีข้อจำกัด โดยเฉพาะความยากในการวัดทัศนคติและธรรมชาติของกลุ่มตัวอย่างประชากร

จอห์น คัมบลิว ออลเลอร์, ลอรี บาคา และเฟรด วิจิล (John W. Oller, Lori Baca, and Fred Vigil, quoted in Oller 1977: 179) ได้ศึกษาวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาหญิงชาวอเมริกันเชื้อสายเม็กซิโก ที่กำลังศึกษาอยู่ในเมืองอัลบูเคอเกอ (Albuquerque) ผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติต่อบุคลิกภาพของชนชาติเดิมของตนคือ ชาวเม็กซิโก มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.49

จอห์น คัมบลิว ออลเลอร์, เอเลน เจ ฮัคสัน และฟิลลิส ฟิวลิว (John W. Oller, Alan J. Hudson, and Phyllis Fei Liu 1977: 1-23) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักศึกษาชาวจีน ที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาโทในสหรัฐอเมริกา จำนวน 44 คน ผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติต่อเจ้าของภาษาและทัศนคติต่อภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง และพบว่านักศึกษามีทัศนคติที่ต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษามีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษามีทัศนคติที่กล่าวกันว่า

โรเบิร์ต ซี การ์ดเนอร์, พี ซี สมิท และอาร์ คลีเมนต์ (Robert C. Gardner, P.C. Smythe, and R. Clément 1979: 305-319) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและแรงจูงใจกับความสามารถในการเรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สองของนักศึกษาผู้ใหญ่ชาวแคนาดา จำนวน 89 คน และชาวอเมริกันจำนวน 65 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ทัศนคติและแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการพูดภาษาฝรั่งเศสทั้งในกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นชาวแคนาดาและชาวอเมริกัน และพบว่าทัศนคติที่ต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษาในกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นชาวแคนาดาสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นชาวอเมริกัน ผู้วิจัยได้สรุปว่าทัศนคติและแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาที่สอง และจะแตกต่างกันไปตามสภาพสังคมและวัฒนธรรมของผู้เรียน

ยั้ง จา ลี (Young Ja Lee 1980: 2088-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษกับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักเรียนชาวเกาหลีใต้ในระดับมัธยมศึกษา ในเมืองเจออนจู (Jeonju) และเซอูล (Seoul) เป็นนักเรียนเกรด 12 จำนวน 465 คน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ตามสภาพที่อยู่อาศัย สังคมและวัฒนธรรม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนในเมืองเซอูลที่มีทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษามีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์ แต่จากการวิจัยในเมืองเจออนจูพบว่า ทัศนคติทั้งสองประเภทนี้ไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ และจากการวิจัยในเมืองเซอูลและเจออนจูพบว่า การสนับสนุนของพ่อแม่ผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างประชากร

เฮอเบิร์ต ดี เพอร์สัน, เกล เอส ฟู และซิก-ยัม ลี (Herbert D. Pierson, Gail S. Fu, and Sik-yum Lee 1980: 289-316) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา เกรด 10 ที่พูดภาษาจีนในฮ่องกง จำนวน 466 คน ผลการวิจัยปรากฏว่าทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างประชากรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เอลเลน เบียลีสต์ออค และมาเรีย โฟรลิค (Ellen Bialystok and Maria Fröhlich, quoted in Krashen 1981: 27) ได้ทำการศึกษาวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนเกรด 9 และ 10 ในเมืองโตรอนโต (Toronto) ที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง ผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษามีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ (Reading comprehension)

แมรี เอิลีน แฮนเซน (Mary Eileen Hansen 1982: 98-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษานานาชาติในระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 93 คน โดยมีการทดสอบทัศนคติและ

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า ทักษะการคิดวิเคราะห์ของอเมริกันมีความสัมพันธ์เพียงเล็กน้อยกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างประชากร และพบว่าทักษะการคิดวิเคราะห์ของอเมริกันไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะการคิดวิเคราะห์เพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษาไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ แต่พบว่า องค์ประกอบด้านอายุและหลักสูตรการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้สรุปว่าทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกับทักษะการคิดวิเคราะห์ของอเมริกัน

อาร์ลีน โกลเบิร์ก มัชนิค และเดวิด อี วูฟ (Arlene Goldberg Muchnick and David E. Wolfe 1982: 262-281) ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับทักษะการคิดวิเคราะห์ในการเรียนภาษาสเปนเป็นภาษาที่สองของนักเรียนชาวอเมริกัน ระดับมัธยมศึกษาในเมืองฟิลาเดลเฟีย (Philadelphia) จำนวน 337 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีเชื้อชาติ สภาพเศรษฐกิจและพื้นฐานการศึกษาของพ่อแม่ต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการคิดวิเคราะห์และความสามารถในการเรียนภาษาสเปนเป็นภาษาที่สอง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.64 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 และพบว่านักเรียนมีทักษะการคิดวิเคราะห์เพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษาและเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์

สตีเวน ไมเคิล กราส (Stephen Michael Gras 1983: 1072-A) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการคิดวิเคราะห์เพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษากับความยากในการเข้าใจภาษาพูดแบบไม่เป็นทางการ (Informal speech) โดยตั้งสมมติฐานว่า ภาษาพูดแบบไม่เป็นทางการมีระดับความยากในการเข้าใจมากกว่าภาษาพูดแบบเป็นทางการ (Formal speech) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาชาวเกาหลีที่กำลังศึกษาระดับปริญญาโทและเอกในมหาวิทยาลัยเท็กซัส (University of Texas at Austin) ในปี 1981 จำนวน 79 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบวัดทักษะการคิดวิเคราะห์และแบบทดสอบทักษะการฟัง ผลการวิจัยปรากฏว่า ทักษะการคิดวิเคราะห์เพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษาไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเข้าใจภาษาพูดแบบไม่เป็นทางการ และพบว่าภาษาพูด

แบบไม่เป็นทางการมีความยากต่อการเข้าใจมากกว่าภาษาพูดแบบเป็นทางการทั้งในตำรา โครงสร้าง เสียง และหน่วยคำ ซึ่งตรงกับสมมติฐานในการวิจัย

งานวิจัยในประเทศ

ได้มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง ในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ในประเทศไทย ซึ่งสรุปงานวิจัยดังกล่าวเป็นหมวดหมู่ได้ดังนี้ คือ งานวิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษ งานวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และงานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

ก. งานวิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษ

กาญจนา สินธวานนท์, วิภาวรรณ ทองโสภิต และระเบียบ ณ กาฬสินธุ์ (2523) ได้ศึกษาบทบาทของความถนัดและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักศึกษาที่ไม่ได้เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัย 4 แห่ง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และ มหาวิทยาลัยมหิดล รวมทั้งสิ้น 40 คน และนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบความถนัดทางภาษา และแบบสอบถามความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยปรากฏว่า ในกลุ่มนักศึกษาที่ไม่ได้เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษนั้นนักศึกษาที่ไต่คะแนนการเรียนภาษาอังกฤษสูงหรือไต่คะแนนเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษสูงคือ นักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยความถนัดและความสนใจ ส่วนในกลุ่มนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษพบว่า ไม่ว่า นักศึกษาจะเรียนภาษาอังกฤษด้วยความถนัดหรือความสนใจหรือเรียนเพราะหลักสูตรบังคับก็ตาม ปรากฏว่าผู้เรียนไต่คะแนนเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

กาญจนา ปราบพาด (Kanchana Prapphal 1981) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 ในคณะต่าง ๆ จำนวน 13 คณะ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งหมด 528 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ระดับคะแนนเฉลี่ย (GPA) ของการเรียนระดับมัธยมศึกษา มีความ

สัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด ส่วนทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ($r = 0.04$, $p < .001$) ผู้วิจัยได้สรุปว่า เนื่องจากระดับคะแนนเฉลี่ยของการเรียนระดับมัธยมศึกษาเป็นตัวแทนความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษได้ดีที่สุด จึงกล่าวได้ว่าองค์ประกอบด้านพุทธิศึกษา (Cognitive factors) มีบทบาทสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนองค์ประกอบด้านทัศนคติอาจเกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

มาลินี จันทวิมล และคณะ (2525) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความถนัด ทัศนคติ และความสามารถภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เริ่มเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างชั้นกัน คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 3 และ 5 ผลการวิจัยปรากฏว่า ผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความถนัดในการเรียนภาษาอังกฤษสูงที่สุด รองลงมาคือ ผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 1 ตามลำดับ ในด้านทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษพบว่า ผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงที่สุด รองลงมาคือ ผู้ที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 1 ตามลำดับ ในด้านทัศนคติต่อชนชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษปรากฏว่า ผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษดี กล่าวสูงที่สุด ทั้งนี้ผู้วิจัยให้เหตุผลว่าอาจเนื่องจากผู้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีวุฒิภาวะเหมาะสมกับการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ สามารถเข้าใจและรู้ถึงประโยชน์ของภาษาอังกฤษจากประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบข้างในชีวิตประจำวัน และการที่นักเรียนสามารถใช้ภาษาแม่ของตนได้อย่างดีแล้ว อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงด้วย

อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ (2527) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีต่าง ๆ ในระดับมัธยมศึกษาคือ การเรียนการสอนแบบเรียนโดยมีผู้สอน แบบเรียนด้วยตนเอง และแบบผู้เรียนเลือกวิธีเรียนเอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นิสิตบัณฑิตศึกษาในคณะต่างๆของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2526 จำนวน 96 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ในกลุ่มผู้เรียนโดยมีผู้สอนนั้น

กลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติไม่ต่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่าทัศนคติต่อวิธีเรียน โดยให้ผู้เรียนเรียนด้วยตนเองมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทางลบกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียน (Achievement scores) และคะแนนรวมจากการทดสอบทางภาษาหรือคะแนนมหภาษา (Macro test scores)

ช. งานวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

วรลักษณ์ ศิยากรณ์ (2519) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาทัศนคติและข้อคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ต่อการกำหนดให้เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาเห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เป็นสิ่งที่จำเป็น เพราะมีประโยชน์ต่อนักศึกษาในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการอ่านหนังสือตำราและค้นคว้าในการฟัง พูด และศึกษาต่อต่างประเทศ ตลอดจนใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพ นักศึกษาให้ความเห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัยควรเน้นหนักไปในทางการใช้ภาษาโดยตรง เช่น การฟังเพื่อความเข้าใจ การสนทนาภาษาอังกฤษ เป็นต้น และในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษควรเรียงลำดับความสำคัญ ดังนี้คือ การอ่านเพื่อความเข้าใจ การฟังเพื่อความเข้าใจ การสนทนาภาษาอังกฤษ และการเขียน

นิยม สารรัตน์ (2524) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โปรแกรมวิทยาศาสตร์กับโปรแกรมศิลปภาษา ในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 9 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทั้งสองโปรแกรมมีทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในทางบวก นักเรียนที่เคยได้รับคะแนนภาษาอังกฤษสูงมีทัศนคติและแรงจูงใจสูง ส่วนนักเรียนที่เคยได้รับคะแนนภาษาอังกฤษต่ำมีทัศนคติและแรงจูงใจต่ำ และพบว่าทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองโปรแกรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ก. งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

ชุมพล ปานเดศ (2513) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล พบว่า สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษไม่ได้ขึ้นอยู่กับทัศนคติของนักเรียน แต่พบว่าทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ กล่าวคือ โดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนชายและหญิงที่ชอบวิชาภาษาอังกฤษจะมีคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์สูงกว่านักเรียนชายและหญิงที่ไม่ชอบภาษาอังกฤษ

อัจฉรา วงศ์โสธร (Achara Wongsotorn 1975) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านความถนัด ทัศนคติและแรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัย 4 แห่ง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวันและบางแสน ผลการวิจัยปรากฏว่า ทัศนคติและแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่านักศึกษาที่มีความถนัดและทัศนคติสูงมีระดับคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาที่มีความถนัดและทัศนคติต่ำ ส่วนนักศึกษาที่มีความถนัดสูงแต่มีทัศนคติต่ำหรือนักศึกษาที่มีความถนัดต่ำแต่มีทัศนคติสูง มีระดับคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาที่มีทั้งความถนัดและทัศนคติต่ำ จึงอาจกล่าวได้ว่าทั้งความถนัดและทัศนคติ เป็นตัวกำหนดการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง นอกจากนั้นยังพบว่านักศึกษามีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษทั้งทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษาและทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์ แต่ปรากฏว่าทัศนคติเพื่อต้องการให้เป็นเหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษามีบทบาทสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า

มานพ โยตระกุล (2524) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษา ทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และคะแนนเฉลี่ยสะสมกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ความถนัดทางภาษาและคะแนนเฉลี่ยสะสมมีความสัมพันธ์กับคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 0.001 ตามลำดับ

2. ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($r = 0.18$) กล่าวคือ นักศึกษาที่มีทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสูง จะมีคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาที่มีทักษะการอ่านต่ำกว่า

3. ความถนัดทางภาษา ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ และคะแนนเฉลี่ยสะสมมีความสัมพันธ์กับคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษ และร่วมกันทำนายคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

นิธิตา ตูบรเทิง (2525) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล กลุ่มที่ 2 เขตกรุงเทพมหานคร เป็นนักเรียนชายและหญิง จำนวน 290 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($r = 0.40$) และพบว่านักเรียนหญิงกับนักเรียนชายมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยที่นักเรียนหญิงมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษและมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนชาย

อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ (2525) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียนและวิธีการเรียนกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ องค์ประกอบที่ศึกษาได้แก่ ความถนัด ทักษะการอ่านและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นต้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้น ม.1 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย ทั้งชายและหญิงจำนวน 97 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ความถนัดในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และมีความสัมพันธ์กับคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนทักษะการอ่านและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับความ

สามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ แต่มีความสัมพันธ์กับคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้สรุปว่า ความถนัดและทัศนคติอาจไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกันในโครงสร้างระดับลึก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสตีเฟน ดี. เกรเชน (Stephen D. Krashen 1981) ที่ว่าความถนัดมีความสัมพันธ์กับขบวนการเรียนแบบจำ (Learning) ในขณะที่ทัศนคติและแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับขบวนการเรียนแบบเข้าใจและชอบ (Acquisition)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย